

DELO

glasilo KPI za slovensko narodno manjšino

T R S T - 7. novembra 1986 - Leto XXXVIII. - Štev. 21. - Petnajstdnevnik - Quindicinale - Abbon. postale - Gruppo II/70 - 500 lir

Mesto naprednega Slovenca je v KPI

Kot je že ustaljena tradicija se v teh novembrskih dneh obnavlja množično včlanjevanje v partijo. Prve dni novembra nismo izbrali po golem naključju. Za to je več praktičnih, pa tudi zgodovinskih razlogov.

Povsem praktičnega značaja je spoznanje, da pomeni jesen po poletnem počitniškem vzdušju tudi trenutek preverjanja izpolnjenega in priprav na bodoče delo. Začenja se novo »gospodarsko« leto, obnavlja se torej cikel, ki ga ni moč preenostavno enačiti s koledarskim letom od januarja do decembra. Zato je torej ta pravi čas za obnavljanje članstva v partiji.

Poleg tega je še drugi praktični razlog. Poletje je tudi trenutek največje organizirane prisotnosti partije na terenu, kjer tovariši prirejajo praznike našega ti-

Stojan Spetič

ska, ki so najpomembnejše kulturno-politične manifestacije in nezamenljiva priložnost neposrednega stika med partijo in volilci. Zato se s koncem poletja in začetkom jeseni zaključuje kampanja včlanjevanja, oziroma mobilizacije bolj pasivnega dela članstva. Tistih, namreč, ki čakajo, da jim partijsko izkaznico prinesejo na dom in le poredkoma zahajajo v sekcije. Kaj bi tajili: tudi takih ne manjka v naših vrstah, a so kljub temu dragoceni, saj pričajo o navezanosti, čeprav je posamična aktivnost bolj ohlapna. Tako se izteka kampanja ponovnega vpisovanja in odpira nova, ki je že priprava za celoletno politično dejavnost.

Tretji razlog pa je bolj zgodovinskega značaja. V teh časih, ko nam nasprotniki pogostoma postavljajo vprašanja in zahteve po zgodovinskem preverjanju, tudi na izzivalen način, je prav, da še enkrat poudarimo tudi svoje korenine. Pa ne zato, da bi se jih dogmatsko oklepali, kakor pijanec plota, pač pa iz preprostega razloga, ker bi bili hinavci, če bi se otepali lastne preteklosti v obnovitveni in ikonoklastični vnemi. Kdor je brez korenin, ta nima niti bodočnosti, je stari ljudski rek, stara modrost. Tako si lahko tudi dovolimo kritičnega preverjanja lastne zgodovine, nikakor pa je ne bomo zanikali, zamolčali ali prikrili.

Tako ne pozabljamo, da je ustaljena tradicija proslavljanje 7. novembra, obletnice oktobrske revolucije v Rusiji,

Gramsci
1937

PCI
1987
KPI

ki je svetu odprla novo zgodovinsko obdobje, svetovnemu proletariatu pa dokazala, da je mogoče osvojiti oblast in tudi v praksi načrtovati uresničitev socialistične družbe svobode, miru in socialne pravičnosti.

Komunistične partije so v svetu nastale na valu navdušenja za sovjetsko socialistično revolucijo, predvsem iz prepričanja, da je to le uvod v splošno, najprej evropsko, nato pa svetovno revolucijo. Na valu tega navdušenja je nastala tretja internacionala kot pogonsko središče revolucionarnega vrenja.

Podobno je nastala, na izborih po oktobrski revoluciji in v pogojih tretje internacionalne, tudi komunistična partija Italije, kateri se je tedaj, v daljnem letu 1921 pridružila velika večina slovenskih in hrvatskih socialistov v Julijski krajini.

Tedaj se je, torej, skovala trdna vez med primorskimi Slovenci in komunistično partijo Italije. Vez, ki je bila obojestranska in je veliko prispevala k oblikovanju sedanje politike KPI. Dovolj je, da tudi površnemu bralcu priključimo v spomin imena, kot so bili Ivan Regent, Jože Srebrnič, Tone Ukmar, Pino Tomažič, Marina Bernetič, po vojni pa cele generacije slovenskih komunistov.

Sedaj, ko se na tihem pripravljamo na zamenjavo tisočletij in se kolesje zgodovine vrti z novo, računalniško naglico, se tudi komunisti soočamo z izzivom časa. Nismo dogmatiki, zato v svetu in doma poudarjamo predvsem ustvarjalne vrednote kritičnosti in iskanja neizhujenih poti. Zato nam je potrebna prisotnost in aktivnost čimvečjega števila izobražencev, delovnih ljudi, ki mislijo s svojo glavo, ki »ne ubogajo na vsak ukaz«. Tako uresničujemo poslanstvo slovenske prisotnosti v okviru širše

evropske levice, kateri lahko izpričujejo tudi izvirnost dognanj in izkušenj matičnega naroda.

Mnogi poudarjajo v svojih krilaticah, da so komunisti v Italiji »izven mode«, takorekoč nepotrební. Toda kriza petstrankarske koalicije, ki se na bazi razkraja z večjo hitrostjo kot na vrhu, a že sedaj kaže klice alternativnih razmišljanj tudi v drugih demokratičnih silah, nas prepričuje, da se »komunistično vprašanje« postavlja s čedalje ostrejšo aktualnostjo.

V tem okviru je za nas, Slovence v Italiji, pripadnike zatirane in nepriznane narodne manjšine, še posebej pomembna usoda boja za naše pravice.

Ta boj je v zadnjih letih doživel množično borbena razsežnost travniške manifestacije, parlamentarne rezultate kot je vključitev finančnega kritja zaščite v državni proračun, pa tudi trenutke odmikanja, kolebanja in negotovosti, celo malodušja. To je dalo duška tudi poskusom, da bi enkrat za vselej in na naglico zaprli poglavje našega boja s polovičnimi rešitvami, ki bi slonele na zgodovinsko neodpuštljivem popuščanju in žrtvovanju šibkejših delov naše manjšine. Ta pritisk oblasti je še posebno čutili zadnje čase. Nanj je naša manjšina reagirala zdravo in odločno, pa tudi zrelo in trezno, preudarno in modro, predvsem na pritisk komunistov, ki so ponovili in dopolnili svoj načelni pristop in tako tudi svojo nezamenljivo vlogo hrbtenice enotnega gibanja za enakopravnost in sožitje.

In če se vrnemo, samo za trenutek, k preteklosti, nam prihaja pred oči Antonio Gramsci, ki mu letos posvečamo izkaznico, saj obhajamo 50-letnico njegove tragične smrti v fašističnih ječah.

Žarkovih 70 let

Predsednik Slovenske kulturno gospodarske zveze, tovariš Boris Race - Žarko, je te dni slavil sedemdesetletnico. Ob visokem življenjskem jubileju so mu čestitali vodilni organi naše partije.

Iskrenim željam o osebnih uspehih in zadoščenjih v zvezi z našo skupno usodo se pridružujeta tudi slovenska komisija pri deželnem komiteju KPI za Furlanijo - Julijsko krajino in uredništvo »Dela«.

Gramsci, ki mu pripada važno mesto v italijanski politični in kulturni zgodovini, je našemu narodnemu vprašanju posvetil razmišljanje v tedanjem partijskem glasilu »Ordine nuovo«. Tudi to razmišljanje je bilo posledica srečanja s slovenskimi komunisti, v dolini pri Briščkih na tržaškem Krasu. Med starejšimi tovariši so nekateri, ki se tega srečanja in Gramscijeve pozornosti še spominjajo.

Če se omejimo samo na bližnjo preteklost, ne moremo pozabiti večkratnih srečanj med Slovenci in pokojnim generalnim sekretarjem Enricom Berlinguerjem, v tem letu pa že dvakratno srečanje z novim tajnikom Alessandrom Natto in drugimi člani ožjega vodstva, kjer je dialog potekal na enakopravni ravni in smo slovenski komunisti, preko svoje komisije, odigrali vlogo notranjega osebka in torej gonilne sile uresničevanja manjšinske politike KPI. Vsaka primerjava s konkurenčnimi silami bi bila odveč.

Vlogo doslednega zagovornika pravic slovenske manjšine v Italiji, njenega glasnika v vseh treh pokrajinah in v samem Rimu, nam danes ne oporeka nihče.

Vendar je tudi ta doslednost rezultat politične prisotnosti in aktivnosti, kakor tudi zasidranosti na terenu.

Prav zato poudarjamo pomen čimvečjega vključevanja slovenskih delovnih ljudi, naprednega izobraženstva, kulturnih delavcev, študirajočih in delavske mladine, žensk in upokojencev v vrste naše partije. Skrajni čas je, ko bi morale izbire politične aktualnosti in nujnosti odločilno pripomoči k premostitvi preostalih zgodovinskih ali siceršnjih predsodkov, s katerimi se je pogostoma pojavljalo opravičevanje določene odmaknjenosti in pasivnosti.

Tem, potencialnim tovarišem, velja trditev, ki smo jo svoj čas napisali na teh straneh: marsikdaj se vaša odsotnost pozna v naših napakah. Upoštevajte tudi to.

Ob dnevu mrtvih se ob vseh naših spomenikih vršijo svečanosti v počastitev spomina tistih, ki so dali življenje v boju proti fašizmu. Na sliki vidimo prizor slovesnosti v Rižarni, simbol cene, ki jo je plačalo naše mesto in posebno naša manjšina, za demokracijo.

Usklajevalni postopek zaščitnih zakonov v senatu

Nekaj se premika: toda kam?

KD trmasto vztraja, da mora vlada predstaviti svoj osnutek, ki naj bo kopija njenega predloga - Še vedno je ključnega pomena vprašanje priznanja beneških Slovencev

V prvi ustavni komisiji v senatu je končno pred kratkim začelo delo za poenotenje petih osnutkov, ki so jih KPI, socialistična stranka, Slovenska skupnost, neodvisna levica in Krščanska demokracija predložile v tej parlamentarni dobi.

V nobeni prejšnji mandatni dobi nismo prišli do te stopnje razprave o zakonu za globalno zaščito Slovencev. Na stvar gledamo torej pozitivno, seveda pa ne moremo mimo kritičnih pripomb in se ne moremo izogniti znatni dozi zaskrbljenosti. Tega dela bi se bili lahko lotili pred dvema leti ali vsaj lansko leto, potem ko smo zaključili avdicije. Vlada nas je pa dolgo in brez smisla zanašala, češ da bo predložila svoj osnutek ter nas ob vsaki priliki srečanj z enotnim zastopstvom ali v posameznem strankarskem sestavu s njenimi predstavniki prosila, da še malo potrpite, da še malo počakamo, da se najde v vladni petorici sporazum, da se v palači Chigi izdela o vprašanju enotno stališče.

Toda na ta sporazum bi lahko čakali vse življenje, saj sedanjo koalicijo sestavljajo stranke, ki imajo do slovenskega vprašanja zelo različna stališča. Na vladi je stranka, ki se je že tradicionalno potegovala za slovenske pravice in predložila osnutek za globalno zaščito Slovencev v Italiji na dokaj dobri stopnji, kot je socialistična stranka. Na vladi je stranka, ki priznava prisotnost Slovencev samo v Trstu in Gorici ter zelo omejevalno gleda na rabo slovenskega jezika v javnosti, kot je primer krščanske demokracije. Na vladi so stranke, ki sploh nočejo zakona za globalno zaščito in pristajajo kvečjemu na poenotenje obstoječe zakonodaje in se pri tem nanašajo na zakonodajo, ki nima opravka s Slovenci, kot je zakonodaja za begunce, za vojaške služnosti itd., ki spravljajo v isti kotel vse državne zakone, deželno zakonodajo, kot je primer republikancev, liberalcev in dela socialdemokratske stranke. Kako uskladiti tako trmasto stališče in dobiti enotno rešitev? V tem pogledu ni nikoli bilo nobenega izgleda in tega smo se dobro zavedali vsi.

Zato je odgovornost določenih ljudi za veliko zamudo pri parlamentarni razpravi velika in neizdržna, saj pomanjkanje zaščite pomeni za vsako manjšino nepopisno etnično škodo. Odgovornost določenih krogov je pa še toliko

Jelka Gerbec

večja, če računamo, da so za politiko odlašanja določene stranke večine skrivale dolga leta le svoje politične, volilne in strankarske igre ter da so pri privilegiranju strankarskih interesov zanemarljive osnovno dolžnost vsake demokratične organizacije in sicer spoštovanje ustavnih načel in njihovo izvajanje. Njihova odgovornost je velika tudi ker niso spoštovale mednarodnih sporazumov, kar je dolžnost države oziroma onega, ki se je tako ali drugače povzdignil na vladna mesta.

Pozitivno je vsekakor, da se je končno razprava ponovno prenesla v parlament in da se je končno vlada odločila, da pusti prosto pot pristojni senatni komisiji, da nadaljuje nemoteno svoje delo. Le želeli bi bilo, da sodeluje s svojo prisotnostjo in svojimi posegi pri delih ožjega odbora, kakor je obljubil tajnik Amato na zadnjem sestanku ustavne komisije pred nekaj tedni, kar se doslej še ni zgodilo. In tudi bi bilo želeli, da se stranke večine sprijaznijo z dejstvom, da steče razprava v parlamentu demokratično in neovirano. Stališče deželnega vodstva krščanske demokracije Furlanije-Juljske krajine, ki je prejšnje dni spet ponovila stališče, da je za sestavo vladnega osnutka in da je njen strankarski osnutek nedotakljiv, ni najbolj obetajoče. Zakaj zopet ogreva krščanska demokracija trmasto stališče po vladnem osnutku, če so vsi poizkusi poenotenja mnenj vladnih sil v zvezi z global-

no zaščito zvoedeneli? Zakaj ponovno zagovarja odlašanje? Mar mislijo demokristjani, da čez pet ali več let se bodo Slovenci naveličali svoje pripadnosti pa se bodo asimilirali? Da čez kako desetletje ne bo več slovenske manjšine v Italiji? Ta pobožna želja, ki gotovo in samo želja krščanske demokracije, nima nobene podlage, niti politične, niti zgodovinske. Mar jih ničesar ni naučilo slovensko odporništvo, ki je bilo v vsakem primeru antifašistično, se pravi politično, a ki je bilo obenem tudi etnično in jezikovno in ki je trajalo četrto stoletje, ravno toliko kot težka in kruta asimilacija? A ne vidijo ti ljudje, da po tako dolgi dobi Slovenci v teh krajih še živijo, delajo in se kulturno izživljajo?

Poznajo naše zборе, našo kulturno bogastvo, vedo, da imamo tudi v videmski pokrajini slovenske pevske zборе in slovenska kulturna središča? Vedo, da imamo v Špetru slovenski šolski center, dvojezični otroški vrtec, da ima glasbeni matica v Čedadu 92 gojencev? Vedo, da se v tisti pokrajini izdajajo Dom, Emigrant, Novi Matajur? Poznajo določeni krogi požrtvovalno in ustvarjalno kulturno delo duhovnikov in laikov s strani slovenskega prebivalstva Nediške, Terske, Kanalske, Rezijske doline? Naj nihče ne pozabi, da imamo v videmski pokrajini dokaj živahno kulturno slovensko dejavnost potem ko država že 120 let zanemarljivo tamkajšnje Slovence in ne priznava njihovega obstoja. Naj nihče ne pozabi, da kljub težavam, kljub škodi, ki jo prizadene slovenski manjšini v Italiji odlašanje zaščite prizadeta manjšina le najde potreben odpor. Naj si ne dela utvar, da je odlašanje zakonske zaščite najboljši način za postopni pogin malega manjšinskega naroda.

Proti temu je treba seveda poiskati sodelovanje vseh. Utrditi je treba zavest, da je prisotnost različnih narodov na istih tleh veliko bogastvo in da je potrebno poiskati pot srečanja za zблиžanje, za medsebojno kulturno izmenjavo. Treba je najti pot, da se nadaljuje resno delo v ožjem senatnem odboru, da se izda potrebna zakonodaja ki naj upošteva vse Slovence v Italiji in naj omogoči uporabo finančnih sredstev, ki so že predvideni v finančnem zakonu.

Treba se je zavedati tudi dejstva, da mora prevladati nova kultura sožitja, ki je neizbežno prelomnica s preteklostjo, z nacionalistično in šovinistično kulturo.

Zapiski s seje tržaškega občinskega sveta

Vse... za narodov blagor!

Lokacija sinhrotrona pri Bazovici - Koga predstavlja samozvani «odbor za italijanstvo Trsta»? - Ihta socialističnega podžupana - Saga o openskem pokopališču

Iz kronistove beležnice, na seji tržaškega občinskega sveta, v torek 4. novembra 1986. Zunaj piha burja, na glavnem tržaškem trgu ni nikogar. V dvorani z lesenimi naslonjači in mizami je ob napovedani uri le majhna gruča komunistov, na prostoru, namejenem časnikarjem pa sedi novi dopisnik «Primorskega dnevnika». «Piccolov» kronist se medtem suka po hodnikih in pogovarja s posameznimi odborniki, ki mu pojasnjujejo, kaj se bo zgodilo tistega večera.

Seja se prične, ob pičli udeležbi svetovalcev (med publiko sedi samo neka ženska, ki se vede nekam čudno in pošilja vsem raztrgane listke) z enourno zamudo. Župan Staffieri, ki me čedalje bolj spominja na Quinovega Manuelita, trgovčevega sinu v znanem stripu o argentinski deklici Mafaldi, se odgrka, da bo lahko odgovoril na interpelanco Parovela in komunistično vprašanje v zvezi z njegovim nedavnim srečanjem s samozvanim «odborom za zaščito italijanstva v Trstu».

Parovel hoče govoriti, vendar mu Staffieri noče dati besede, ker očitno ne pozna dobro pravilnika. Sploh daje Staffieri občutek, da ni domač v pravilnikih in pravorekih. Ali pa je njegova miselnost taka, da se nanje poživlja («me ne frego»), bi rekli njegovi duhovni predniki) in raje dela po svoje, izkoriščajoč dvotretjinsko večino, s katero razpolaga v občinski skupščini. Tolične oblasti doslej ni imel nihče med tržaškimi župani, pa so jo Staffieriju («dediču rimske civilizacije», kot se je označil v strankinem glasilu VL) na srebrnem pladnju ponudili socialisti in demokristjani.

Po Parovelovem uvodu odgovarja župan. Suhoparno, jeznorito. Srž odgovora je (kljub zverženi logiki), da je «odbor za zaščito italijanstva» v bistvu demokratska zadeva, ki predstavlja «dobršen del italijanske večine mesta». Spomin mi bega k člankom, ki jih je Staffieri pisal v svojem glasilu še pred nekaj meseci in grozil Slovencem, naj se zadovoljimo z «rimsko dobrohotnostjo», sicer «ne bomo poznali pardona».

V našem imenu govori Fausto Monfalcon. Odločno, ostro, brez ovinkov pove, da odbor odv. Bevilacqua ne predstavlja nikogar, razen skupine protislovenskih agitatorjev, specialistov v dezinformaciji javnega mnenja, ki skušajo netiti sovraštvo do Slovencev. To so ljud-

je, ki si na ta način skušajo zagotoviti dvoumne kariere in katerim daje župan Staffieri svoje politično kritje. Župan se skriva za «demokratskim načelom», da lahko sprejme kogarkoli, pa ga Monfalcon vpraša, ali bi sprejel tudi odbor morebitnih razpečevalcev mamil.

Parovel je prav tako oster, ošvrkne pa tudi slovenska odbornika v tržaški občinski upravi. Jagodic, ki sedi za grmado papirjev in map (zaostali sklepi!) se smehlja, Lokarja pa ni, kar pa je že običaj, ko se v tržaškem občinskem svetu obravnavajo kočljiva vprašanja. Saj velja tudi zanj načelo odpuščanja «v imenu slovanske vzajemnosti», kot bi zapisal Cankar. »

Po mojem osebnem mnenju je Parovel pretirano dolg in tako njegove polemike izgubljajo na ostrini, pazljivost pa je itak skoraj nična.

Nenadoma vstane podžupan, socialistični pokrajinski tajnik Augusto Seghene, čigar intervju v «Primorskem dnevniku» je Parovel polemično komentiral in s tem izzval njegovo sveto jezo.

«Take interpelacije so navadna provokacija...», začne Seghene in očita Staffieriju, da je na to izzivanje «nasedel». V klopih leve opozicije završi, tudi zaradi začudenja. So mar to besede socialista? Seghene poslušalcem ne daje možnosti, da bi se predolgo čudili in nadaljuje, da so «nekateri, ki se samo pretvarjajo, da branijo Slovence, v resnici pa ščuvajo eno skupnost proti drugi. Tiste, ki tega nočejo, pa proglašajo za nasprotnike Slovencev. To je nezaslišano!» Seghene zatem brani besedilo upravno-političnega sporazuma, ki sicer ne omenja Slovencev, a se jih tiče. V njem

je govor o ravni dopustne zaščite za Slovence. Za Segheneja ni dvomov: «Res nima smisla predlagati na začetku vsake zakonodajne dobe predloge o globalni zaščiti, če se ne razčistijo stališča v Trstu. Večina mora sprejeti določene konkretne predloge, ki so se pojavili zadnje čase, sicer bomo nadaljevali po poti tistih, ki v resnici nočejo zakonske zaščite slovenskih pravic, pač pa gonijo samo propagando...» In kdo so ti ljudje? Seghene cika na komuniste, kar pozneje pove, ko svari demokratske sile pred nevarnostjo «logike Bazovice», kjer se zbirajo ljudje vsakokrat, ko mislovci napovedo zborovanje. «Vi ste krivi, vi in fašisti», kriči sedaj Seghene in se razburja. Nesramno ga prekinem in opozorim, da so na zborovanjih bazovskih domačinov govorili tudi slovenski socialisti, v imenu stranke, ki jo on vodi. Ne vidi v tem določenega protislovja? Socialistični tajnik se ne da motiti in odvrne z žaljivko. (Pozneje se bo na zahtevo našega načelnika Calabrie opravičil občinskemu svetu).

V klopih opozicije bomo še dalj časa komentirali dogodek in skušali razumeti, kam pes taco moli. Čemu je pokrajinski tajnik PSI nastopil s tako ihto, ko ga pa nihče ni vlekel za rokav? Mar čuti predvolilno vzušje in se mu skomina po glasovih nacionalistične desnice, kot njegovemu strankarskemu kolegu, vrlemu profesorju Arduinu Agneliju? Profesor vsaj upa, da bo skupni social-melonarski kandidat za parlament, kaj pa Augusto?

Ura za svetovalska vprašanja se je tako iztekla. Še enkrat je potrjeno staro pravilo, da je tržaški občinski svet bil vedno samo mrtvilo, vendar zadostuje, da omeniš Slovence in se duhovi razvnamejo in se mačke gonijo, kot če bi bili sredi pomladi.

Kratek intermezzo. Demokristjan Pognis zdolgočaseno bere govor za komemoracijo Nazaria Saura. Očitno KD noče, da bi v tržaško zgodovino osemdesetih let šel samo Arduino Agnelli in njegova «vojna sardel» za proslavljanje istrskega iredentista pred pomorsko postajo. Utrne se nam tudi drug, prav tako zloben komentar. Vsa Italija je zagnala vik in krik ob 30-letnici madžarskih dogodkov, da bi nas spravljali v zadrego. V Trstu so na to pozabili, čeprav je občinski svet zasedal prav na dan, ko so pred 30 leti sovjetski tanki pogazili

Sekcija KPI «Z. Kralj» iz Trebč organizira v petek 14. novembra ob 20.30 večer ob začetku

kampanje za včlanjevanje in obletnici oktobrske revolucije

pri katerem bo sodeloval tovariš Stojan Spetič ob vrnitvi iz Sovjetske zveze; sledil bo nastop godbe «V. Parma».

Vabljeni!

upor v Budimpešti. Morda pa je bilo koga sram, da bi jih obnavljanje zgodovine prisililo tudi obuditi spomin na »osvobodilni pohod na Madžarsko«, ki ga je tedaj s črno drhaljo organiziral rajni jokavi župan Bartoli. Kakorkoli že, bili so tiho.

S tem se tudi konča prvi del seje. Drugi del je običajno posvečen sklepom in ga morajo voditi z notarskimi metodami, začeni s preštevanjem in poimenskimi navajanjem prisotnih.

Upravnih aktov je precej, vendar zanje večina svetovalcev kaže le malo zanimanja. Tudi zato, ker so o njih dovolj razpravljali v pristojnih komisijah, glasovanje v občinskem svetu je zategadelj predvsem zaključni akt, ki se publiki zdi povsem nerazumljiv, ker ji je ozadje neznano.

Glavni med temi upravnimi akti je vsekakor ratifikacija sklepa, ki ga je Richettijev občinski odbor sprejel letos poleti, pol ure pred odstopom in začetkom krize. Pri tem se je Richettijev odbor skliceval na člen 140, ki določa izjemne pristojnosti v primerih »nuje« (zmrzal, neurje ali kaj podobnega) ali ko občinski svet ne zaseda zaradi počitnic. Seveda ni bilo ne tega ne onega. Richetti in njegovi niso hoteli, da bi se o lokaciji sinhrotrona pri Bazovici razpravljalo javno, na seji občinskega sveta. Sklep so sprejeli kot nočne ptice, skrivaj. Tokrat bi ga moral občinski svet ratificirati. Tudi tokrat se Staffierijevi upravi ni zdelo potrebno opozoriti javnost, da bo v torek zvečer razprava o sinhrotronu. Očitno so se zbal, da bi na sejo prišli radovedni Bazovci in motrili, kako jih zastopajo njihovi izvoljeni predstavniki...

Uvodne misli je podal odbornik Vattovani, ki se je meni nič tebi nič skliceval na mnenje Nobelovca Rubbie, da je Bazovica edino primerno mesto za sinhrotron. O ugovorih domačega prebivalstva, o nedavnem kraškem pohodu in podobno, niti besedice.

Na to jih je najprej opozoril Parovel (MT), ki je mimogrede ugotovil, da je Bazovica bilo edino padročje, kamor po vojni niso postavili ne begunskih naseelij, niti drugih struktur. Najbrž je prav to spoznanje narekovalo izbiro tehničnega odbora, ki je zavrnil že »obrabljeno« področje pri Banih, ki so ga izrili tanki.

V imenu skupine KPI je spregovoril Giorgio de Rosa. Ugotovil je, da se spreminja regulacijski načrt in torej namemba terena za sinhrotron, ceste in druge infrastrukture, vendar brez vsake poglobitve teh načrtov. V bistvu je občina slepo zaupala mnenju tehnikov raziskovalnega načrta in se hkrati požvižgala na mnenje prebivalstva. Brez jamstev, brez gradiva, brez znanstvenih utemeljitev je občina osvojila zgolj neka mnenja in jih spremenila v sklep, za katerega ni jasno, kakšne posledice nosi s seboj.

KPI ni proti raziskavam, niti proti

znanosti: kaj še! Vendar bi morale pristojne oblasti dokumentirati do najmanjše podrobnosti prednosti neke izbire, ki prizadene tako veliko področje in povzroča tolikšno škodo okolju. Predvsem pa ni mogoče razumeti, čemu ne ustreza sedanjim zahtevam področje pri Banih, ki je bilo že namenjeno sinhrotronu (AR 1). Ljudje morajo vendar vedeti, kaj se jim obeta in kakšne so koristi pobude.

Razumeti moramo, da imamo opravka z ozemljem Krasa, ki je edinstveno in nikakor ni neomejeno. Čemu deželna uprava ne skliče tolikanj obljubljenih konferenc o izkoriščanju teritorija? Tu naj se razčistijo tudi ta vprašanja, ob udeležbi vseh zainteresiranih komponent. KPI meni, da je treba v vseh teh

Enotna komisija za socialno-zdravstvena vprašanja borcev NOV, aktivistov OF in vojaških invalidov NOV v Trstu,

ki jo sestavljajo predstavniki VZPI-ANPI, Združenja aktivistov osvobodilnega gibanja na Tržaškem ozemlju in Zveze vojnih invalidov NOV, obvešča borce NOV in aktiviste OF, da je odprt rok za vlaganje prošnje za

**ZRAVLJENJE V NARAVNIH
ZDRAVILIŠČIH v SFRJ
za leto 1987**

do 20. decembra 1986.

Prošnje sprejemajo: VZPI-ANPI, ul. Crispi 3, in vse njene sekcije, Združenje aktivistov osvobodilnega gibanja na Tržaškem ozemlju, ul. Petronio 4, in Zveza vojnih invalidov NOV, ul. Cicero-ne 8/b.

primerih poiskati soglasje med predstavniškimi organi prizadetega prebivalstva, kot so kraška gorska skupnost, občina, slovenske organizacije. Tržaška občina naj se torej ne izmika svojim odgovornostim.

De Rosa je zaključil z napovedjo, da bodo komunisti glasovali PROTI vsem sklepom, ki se tičejo sinhrotrona pri Bazovici. Vprašal se je tudi, ali ni morda še čas, da se vsi skupaj premislijo in spremenijo prvotne namene? Je mar res nemogoče najti skupno in zadovoljivo rešitev, morda celo »onkraj Timava«, tam, kjer naj bi postavili sinhrotron že pred dvajsetimi leti? Priložnost za premislek nam daje dejstvo, da tudi ta sklep ni dokončen. Občina se bo morala izreči še o ugovorih prizadetega prebivalstva, torej čez približno dva meseca. Izkoristimo pametno ta čas, je zaključil predstavnik KPI.

Kdor pozna De Roso zna, da je piker in šaljivec, tokrat pa je bral in bil nape-to resen. Zavedal se je, kolikšni so bili pritiski in kakšne interese postavljamo v ospredje.

Za socialiste je spregovoril Arduino Agnelli, ki se je strinjal, da je Richettijeva uprava prezrla domačine, sam pa se pohvalil, da je bil v Bazovici in prisluhnil mnenju vaščanov. Strinjal se je tudi, da je treba resno razmišljati o zadevi. Ob pomanjkanju jasnih podatkov pa »mora verjeti Rubbie«, ki je »resen človek«. Agnelli je poudaril tudi določene pomisleke, kljub temu pa je napovedal socialistično podporo sklepu, za katerega pa ne nosijo odgovornosti, ker so bili tedaj še v opoziciji.

Misovec De Polo je podprl sklep o sinhrotronu pri Bazovici in ironično dodal, da bodo Slovenci mislili, da je tako zadržanje narekovalo protislovensko nastrojenje.

Odbornik Vattovani, ki je posegel že drugič, je bil naravnost ganljiv, ko je go-

voril o «ekološki škodi», ki bi jo povzročila postavitev sinhrotrona pri Banih, na področju, ki so ga uničili tanki. Po njegovem pa tam ni dovolj prostora, zato bi morali poiskati alternativne rešitve, vendar samo v okviru tržaške pokrajine.

Bazovcem pa je treba pojasniti, da jim bodo vzeli samo 50 hektarjev, od teh pa bodo uporabili samo 2 ali 3. (Smešno je bilo slišati odbornika, ki je govoril o «kvadratnih hektarjih», vendar je to le lapsus nevednosti).

Za socialista D'Amoreja je prepil o bazovski lokaciji sinhrotrona poskus ustvarjanja «pristranskih, nekoristnih in neumnih združ», kot nekoč za vrtove pri Kolonkovcu, ko so nekateri govorili, da branijo slovensko zemljo, v resnici pa je kmetom šlo le za to, da jo prodajo čim dražje in so to tudi zares storili.

Listar Gabrielli, ki je profesor fizike, je izrekel resne pomisleke. Ni se strinjal s stališči svoje stranke. Bil je mnenja, da je nesmiselno uničiti naravne lepote Krasa, ko pa je strošek za zdravnico področja pri Banih neznaten in nepomemben v primerjavi s celokupnim stroškom za sinhrotron in pritiskline. Napovedal je, da se bo proti disciplini svoje skupine vzdržal glasovanje. Pozneje se mu je pridružil če Gambassini, z njima pa se je strinjal tudi arh. Jagodic. Gambassini je na glas očital lastni skupini, torej Cecoviniju samemu, da je bila naprej proti sinhrotronu pri Bazovici in Padričah, nato pa je spremenila mnenje, čeprav ima velike pomisleke.

Monfalcon (KPI) se je na koncu vprašal, kolikšna je doslednost nekaterih socialistov, ki so v skupščini kraške gorske skupnosti podprli ugovore proti gradnji sinhrotrona pri Bazovici, nato pa v tržaškem občinskem svetu glasujejo narobe, za isti sklep.

Monfalcon in Parovel sta zahtevala tudi, naj župan Staffieri javno, na seji, prebere mnenje vzhodnokraškega rajonskega sveta o tem sklepu. V sklepu je namreč neresnična formula, da se je odbor seznanil s tem mnenjem, v resnici pa ga je prehitel in sploh ni počakal nanj. Zato ga vzhodnokraški rajonski svet ni utegnil formalizirati in ga v aktih tudi ni. Župan Staffieri je v zadregi sklenil preslišati zakonito zahtevo. Hitel je z glasovanjem ob vpitju leve opozicije, da se tako spet krši procedura in pravilnik. Meni nič tebi nič so demokristjani in listarji začeli dvigovati roke. Komunisti in Parovel pa so začeli pobirati svoje stvari, da bi zapustili dvorano v znak protesta. Pred tem so še glasovali proti sklepu. Gabrielli, Gambassini in Jagodic so se vzdržali, vsi ostali - KD, PSI, LpT, PSDI, PRI in MSI pa so bili za potrditev sklepa. Protesti, negodovanje, medsebojni očitki... Na tem se je seja zaključila.

Pred tem je občinski svet sprejel sklep odbornika Jagodica o razširitvi open-

skega pokopališča. V razpravo sem posegel edini, saj se drugih očitno ni ticala. Opozoril sem, da Openci čakajo na uresničitev občinskih obljub že 16 let, orisal potek pogovorov in pritiskov zadnjih let, ko je isti Jagodic pred tremi leti obljubljal takojšnjo rešitev. Tokrat obljublja nova uprava začetek del v treh mesecih. Bomo videli. Opensko pokopališče pa je le primer, kako uprav-

jajo v Trstu. Tragično zgleden, toda kaj si moremo, če imajo velmožje preveč dela z zaščito «italijanstva» in obrambo mesta pred slovansko - komunistično nevarnostjo, da jim za drugo ne ostane časa.

Tudi zanje velja narodna o barki, ki gre «le naprej, dokler je še vetra kej». Dokler ljudje zanje glasujejo.

Stojan Spetič

V petek, 14. novembra ob 20.30 v ljudskem domu v Križu priredi
Zveza komunistične mladine Italije

SOLIDARNOSTNI VEČER ZA NIKARAGVO

s sodelovanjem koroškega pesnika in pisatelja

Janka Messnerja

in predstavnikom Juventud sandinista «19. jhulio»

Carlosom Güerrierom

Vabljeni!

Zgodovinski študijski simpozij od 13. do 15. novembra

Trst 1941-1947

V organizaciji inštituta Gramsci bo prihodnji teden potekal v Trstu v modri dvorani hotela Savoia Excelsior italijansko-jugoslovanski študijski simpozij o zgodovini Trsta od italijanskega napada na Jugoslavijo do podpisa mirovnega sporazuma. Pobudi nudita pokroviteljstvo tržaška univerza in osrednji inštitut Gramsci iz Rima, finančno pa jo bosta podprli Tržaška hranilnica in Tržaška kreditna banka.

Program srečanj je zelo bogat, saj so pri pripravi sodelovali tudi Deželni inštitut za zgodovino osvobodilnega gibanja v FJK, Inštitut za zgodovino delavskega gibanja iz Ljubljane, Center za idejno in teoretično delo V. Bakarič iz Zagreba, Slovenski raziskovalni inštitut iz Trsta in Center za zgodovinske raziskave iz Rovinja, ki deluje v okviru Unije Italijanov iz Istre in z Reke.

Tako je za prvi dan predvideno uvodno poročilo Elia Apiha o dogodkih od zlo- ma avstroogrškega cesarstva do začetka druge svetovne vojne ter oris kulturnega in političnega življenja Slovencev in Hrvatov v Julijski krajini, ki ga bo podala Milica Kacin-Wohinz.

V petek bodo v jutranjih urah govorili: Teodoro Sala o obdobju med italijanskim napadom in 8. septembrom 1943, Petar Strčić o osvobodilnem gibanju v Istri in odnosih KPI-KPJ, Boris Mlakar o odnosih med slovenskimi in italijanskimi kolaboracionisti na Primorskem, Annamaria Vinci o kolaboracionizmu v Julijski krajini in Galliano Fogar o splošnih vprašanjih Julijske krajine v obdobju 43-45. Popoldne se bo seminar nadaljeval z vprašanjem tržaške krize v letu 1945, ki ga bo obravnaval Dušan Biber z dopolnilom Reneja Lovrenčiča o njenih mednarodnih aspektih. Janko Jeri se bo nato dotaknil vprašanja razmejitve med državama, kot se je razvijalo v obdobju 43-47, pri čemer bo Giampaolo Valdevit spregovoril o politiki Anglije in ZDA do tega problema (41-47), Darko Bratina pa o narodnih in družbenih subjektih tega obdobja, razpetih med političnimi načrti in zgodovinskimi omejitvami.

V soboto bomo nadalje lahko slišali poročila: Pierluigija Pallanteja o stališčih KPI do narodnostnega vprašanja v času osvobodilne vojne, Toneta Ferencica o narodnostnem vprašanju v odnosih med slovenskim in italijanskim osvobodilnim gibanjem, Borisa Gombača o internacionalizmu v teoriji in praksi delavskega gibanja v Julijski krajini, Jožeta Pirjevca o položaju Slovencev v Italiji v obdobju 45-47, Erosa Sequija o vzrokih izbire Italijanov v Jugoslaviji in Liliane Ferrari o položaju v Istri po vojni in pojavu beguncev.

Popoldne bodo sliko tržaškega vprašanja se dopolnili Dušan Bilandžić z orisom stališč KPJ, Roul Pupo, ki bo govoril o pojmovanjih De Gasperijske, Gaetano Arfè, ki bo podal poglede Nennija in Marco Galeazzi, ki bo pa spregovoril o stališču Togliattija do tega vprašanja.

Kakšna neki demokracija brez večine?

Kratko razmišljanje po ameriških vmesnih volitvah

V Ameriki so bile prejšnji teden vmesne volitve, kot tam imenujejo volitve na srednji rok, dve leti pred zapadlostjo neke zakonodajne dobe.

Splošna ugotovitev je, da je bila porazena Reaganova politika in da predstavljajo sedaj demokrati resno alternativo in hipoteko za prihodnje predsedniške volitve.

Razumljivo je, da se radujemo ob spoznanju, da začenja usihati konzervativno-reakcionarni val, ki ga je Reagan dvignil najprej v severni Ameriki, nato pa je pljuskal preko oceana, ne samo v politiki, temveč tudi v gospodarstvu in celo kulturi.

Nismo pozabili, da so nekateri celo teorizirali reaganizem kot način življenja in da so se mu vdinjali prilagodljivi intelektualci, celo taki, ki so pred desetiimi leti vihteli rdečo Maočetungovo knjižico!

Perspektiv sporazumevanja med vele-silami, kakor tudi možnosti razoroževanja ne bomo sedaj komentirali, saj bo še čas in je to dolžnost predvsem dnevnega časopisja.

Pač pa se nam utrinjajo postranska razmišljanja, ki se vključujejo v aktualne polemike današnjega dne.

Tako se nam zdi lepa zamisel o «vmesnih volitvah», ki so priložnost političnega preverjanja, za katerega se vnaprej ve, kdaj bo. Če presadimo to modro poteto na italijanske politične razmere bi to pomenilo, da bi se lahko izognili trikratnemu predčasnemu razpustu parlamenta, če bi — naprimer — obnavljali eno tretjino senata ali eno izmed dveh zbornic skupaj z deželnimi sveti, oziroma skupaj z upravnimi volitvami. Tako bi, naprimer, omogočili strankam, da gredo na pravo preverjanje in preprečili, da bi si izmišljale nepravde politične preizkušnje, oziroma pripisovale drugim volitvam nek politični predznak, ki ga marsikdaj nimajo. Ne samo to. Prav vmesne volitve bi najbrž omogočile tisto kontinuiteto, ki je italijanski parlamentarni sistem nima, saj se vsaka zakonodajna doba travmatično zaključuje tudi tedaj, ko se ji povsem normalno izteče rok. Vsakokrat se mora zakonodajna dejavnost začeti znova, medtem ko ameriški sistem vendarle predvideva kontinuiteto postopkov, ki bistveno pospešuje sistem sprejemanja sklepov in zakonov.

Drugo razmišljanje pa je dokaj negativno. Vprašati se moramo, kakšna demokracija je neki ta, pri kateri glasuje komaj 38,5% volilnih upravičencev in kjer torej o usodi države (posredno pa

tudi sveta in torej nas samih) odloča komaj slaba petina prebivalcev neke dežele (polovica tega odstotka).

Kakšna demokracija neki je ta, kjer se morajo volilci truditi, da pridobijo volilno pravico. Morajo se vpisati v volilne sezname, ne enkrat za vselej, pač pa za vsake volitve posebej. Morajo pri tem prestati pomembne notarske, odvetniške in druge juridične preizkušnje, kar plaši predvsem šibkejšje sloje prebivalstva. Na volitve gredo namreč zgolj visoko politizirani ali motivirani državljani. To pa ni univerzalna volilna pravica, kvečjemu je to ostala samo na papirju. V resnici odloča le «bogatejši» sloj pre-

bivalstva!

Bo že res, da ne ljubimo albanskega volilnega sistema, kjer je volilna udeležba (kot zagotavlja tiranski radio) vedno 100 odstotna in se 100 odstotkov izreče za partijske kandidate, vendar naj nam nihče, za božjo voljo, ne vsiljuje ameriškega «modela» demokracije, ki je v marsičem šepava in vprašljiva. Premostili smo druge zgodovinske mite, prav bi bilo, če bi se ne oprijemali ameriškega.

Kvečjemu je prav, da iz vseh dosedanjih izkušenj poberemo to, kar je pozitivnega in se izogibamo vsemu, kar je slabega.

**Krožek «Tina Modotti»
ul. Ponziana 14**

ORGANIZIRA

TEČAJE RISANJA, SLIKANJA IN DRUGIH TEHNIK

za mlade od 12. do 16. leta in od 16. leta dalje.

Za informacije se lahko obrnete na ljudski dom v ul. Ponziana 14 (tel. 764047) od 10. do 12. ure in od 17. do 19. ure.

Tečaji, ki se bodo odvijali v ljudskem domu dvakrat tedensko skozi celo šolsko leto, so brezplačni (razen stroškov za material) in jih bo vodil slikar Zebo.

POJASNILO

Prejeli smo in objavljamo:

Spoštovani tovariši urednik, v poročilu pod naslovom Z RIMSKEGA SREČANJA S TAJNIKOM NATTO, objavljenim v Delu št. 20 z dne 24.10.1986 je zapis o mojem posegu bistveno pomanjkljiv, kar daje bralcu zgrešeno informacijo.

Napisano je naslednje: «EDVIN ŠVAB je govoril o svojih osebnih, dokaj neugodnih občutkih s srečanja, medtem ko je STOJAN SPETIČ...».

Da ne bo nesporazumov prosim za objavo naslednjega dopolnila: «EDVIN ŠVAB je rekel, da so težave političnega boja očitne. Glede morebitnega vsklajevanja besedil zaščitnega zakona, je posvaril, naj v nobenem primeru, tudi za ceno zamud, ne pride do razprodaje (svendita) slovenskih pravic. Ugotavljal je nadalje, da se danes v Italiji nič važnega ze zgodi brez soglasja KPI, zato naj KPI odločno pogojuje (condiziona-

ostale politične dejavnike, da sprejmejo primeren zaščitni zakon».

Tovariški pozdrav!

Edvin Švab

Tovarišu Edvinu Švabu smo hvaležni za pojasnilo, vendar mislimo, da je bilo vsakomur na dlani, da je bilo poročilo o srečanju s tov. Natto nujna sinteza sicer daljših in izčrpnih posegov vseh omenjenih tovarišev. Če smo komu storili krivico, tedaj smo jo vsem!

Glede navedbe «osebnih, dokaj neugodnih občutkih s srečanja» pa moramo dodati, da je nastala ob Švabovi uvodni trditvi, da se «počuti kot brodolomec, ki ne ve, kdo ga bo potegnil na suho». Izpustili smo tudi zadevno repliko tov. Minuccija, predvsem na trditev, da se «nič važnega ne zgodi brez soglasja KPI».

DAROV IN PRISPEVKI

Tovarišica Zorzut Isidora vd. Fornasari iz Gorice se toplo zahvaljuje vsem, ki so ji stali ob strani ob težki izgubi moža Ernesta in prispeva L. 30.000 v sklad Dela.

Ob začetku kampanje včlanjevanja razprava
o reorganizaciji partije

Za izražanje politične volje ostaja partija najmočnejše sredstvo

Reorganizacija, reforma partijske organizacije je že dolgo v središču razprave in se letos postavlja kot ena od prioritarnih nalog na vseh ravneh ravno ob priliki začetka kampanje za včlanjevanje.

Prejšnji teden je zasedala skupščina odgovornih za organizacijo na vsedržavni ravni, ki je obravnavala triletni načrt za okrepitev in obnovo partije. Kot je v svojem posegu podčrtal tovariš Natta, je ta obnova sad razvoja družbe, ne pa neko zanikanje lastne preteklosti. V trenutku, ko se vladna koalicija skuša rešiti s tem, da prikaže svoj obstoj kot edino možnost za vodstvo države in zato napada partijo z vsemi možnimi ali celo izmišljenimi argumenti, se partija ne sme zapreti v obrambo, ampak poživiti svojo iniciativo in prisotnost v družbi. Kot je izšlo iz sklepov kongresa, potrebuje partija za dosego tega cilja korenito reformo svojega notranjega življenja, kot smo to že večkrat storili pod vodstvom naših največjih mislecev, od Gramscija do Togliattija in Berlinguerja. Dokazali smo, da se znamo na naših napakah učiti, zato se naše preteklosti ne bojimo in na njej gradimo novo.

Toda politično delo v današnji družbi ni enostavno. Za to je potreben velik intelektualni in organizacijski napor, ki naj zajame celotno članstvo, kot je v uvodnem poročilu podčrtal Gavino Angius, odgovorni za organizacijo pri

osrednjem vodstvu. Prisotni smo na vseh področjih družbenega dogajanja z našimi pobudami, ki težijo za tem, da se politično življenje ne prepušča ozki elitni skupini, ampak da se vanj vključi čim širši krog prebivalstva, ker to je edino jamstvo demokracije. To potrebo in željo po sodelovanju potrjujejo tudi velika gibanja, ki se pojavljajo v političnem življenju, kot je gibanje za mir. Istčasno se pa javlja vse večja kriza strankarskih organizacij. Ne smemo namreč pozabiti, da se ne pritožuje samo partija nad osipom vpisanih, saj je njenih 50.000 novih članov v tem letu več kot skupno število novih vpisanih v vseh ostalih strankah skupaj. Ni torej umešten noben katastrofizem v naših vrstah!

Vprašanje reorganizacije pomeni torej, da se moramo soočiti z novo situacijo, ki je nastala v naši družbi, s splošnim nezaupanjem v stranke, ki ga je povzročil način upravljanja javnega življenja in države s strani KD in njenih zaveznikov. Zato moramo najti nove načine delovanja v tej stvarnosti. V številnih posegih je prišlo na dan mnogo predlogov. Največ soglasja je žel načrt spreminjanja organizacije v velikih mestih od sekcij na teritorialni osnovi na tematske celice in predlog ustanavljanja centrov za politično in kulturno iniciativo, v okviru katerih naj se obravnavajo aktualna vprašanja in vabi na odkrito razpravo tako prebivalstvo kot

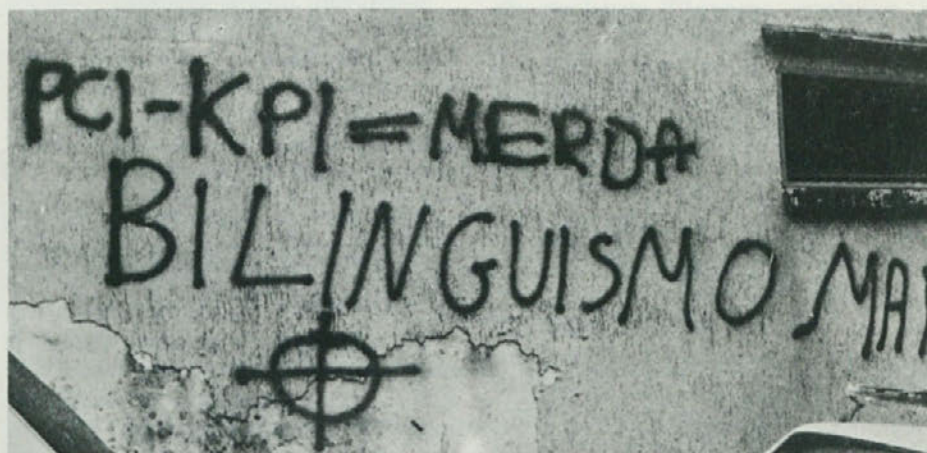
predstavnike ostalih političnih sil. V okviru takšne odprte organizacije lahko pridejo do izraza vse pozitivne sile, ki so v družbi prisotne, so pa danes izolirane in nimajo nobene možnosti, da se vključijo v politično življenje.

Reforma partijske organizacije je bila tudi tema srečanja tržaškega pokrajinskega tajništva (žal v nepopolni zasedbi zaradi istočasnega zasedanja občinskega sveta) z vodstvi sekcij v torek.

Po uvodnem poročilu, ki je prikazalo stvarnost tržaške federacije bolj s strani njene težke finančne situacije in osipa članstva, se je razvila živahna razprava. Do izraza so prišle velike težave, ki jih imajo sekcije v njihovi sedanjih oblikah, torej je v bistvu potreba po spremembi bila še kako potrjena, posebno za sekcije, ki delujejo v mestu. Zadoščanje osnovnim potrebam, kot je zbiranje finančnih sredstev s prazniki tiska in raznašanje informacijskega materiala, od časopisov do letakov, absorbira čisto vse razpoložljive sile, obenem pa ne daje posebno mladim in intelektualnim potencialnim kadrom možnosti, da izrazijo svoje interese in sposobnosti, niti da bogatijo svoje znanje in tako dozorevajo. Za izhod iz te situacije nima nihče gotovega recepta, jasno je pa, da se morajo za njeno reševanje angažirati vse sile, ker je položaj podoben zaprtemu krogu, ko sedanj način dela sekcij odbija nove sile, s tem so finančne in organizacijske težave vse večje in zahtevajo od preostalih zvestih tovarišev še večjo aktivnost.

Odpiranje in diverzifikacija dela v sekcijah so torej nujne. Sekcije so namreč edini način, ki ga imamo za stik s prebivalstvom, posebno v današnji situaciji vsestranskega napada na partijo in njene informacijske izolacije, ki je v našem mestu še posebno huda.

Tatjana Čuk

Dan mrtvih proslavljajo nekateri na čisto drugačen način, primerno pač svoji kulturi. Tokrat so izbrali zid ljudskega doma v Podlonjerju, ki so ga «okrasili» v noči med 1. in 2. novembrom.